

andet begrundet som en synd mod Gud.

Apostlen Paulus sammenfatter det i sit brev til menigheden i Rom, hvor homoseksualitet var udbredt ved at erklære, at det er imod naturrens orden, nemlig den orden og den natur, som Gud har skabt.

Bibelens forbehold gælder ikke kun homoseksualitet, men også prostitution og utroskab. Af andre brud med Gud kan nævnes mord og tyveri med flere, og går vi alle synderne igennem, er der næppe nogen, der står rene tilbage.

den verden. Her eksisterede disse forbud ikke. 14 ud af 21 af de første romerske kejsere havde homoseksuelle forhold, og i antikken fandtes der ved Artemis-templet i Athen op imod 1000 prostituerede som de tempelsøgende (mænd) kunne muntre sig med, inden de trådte ind og tilbad guden. Det var der intet problem i, for kroppen hørte til det mindre ædle, det var sjælen alene, man tjente Guden med.

Men sådan er det ikke i Jesu forkyndelse, han som jo selv var jøde, og som vi kristne har arvet vores syn på krop-

ligt og meget i Bibelen, der skal fortolkes og formidles ind i vores nutid og livssituation. Men hvordan skulle jeg som præst kunne medvirke til at vie homoseksuelle og velsigne noget, som Gud ikke velsigner – uden at bryde præsteløftet?

Frederik Berggren Smidt, sognepræst, Holbergsvej 82, Dianalund

▲ SMUKT SER DET UD, når mælkebøtternes blomster farver engen gul, men det er med mere blandede følelser, man ser på mælkebøtter, der som denne er gået i frø. Selvom også det ser smukt ud, vil mange havejere nok også se på blomsten som en irriterende ukrudtsplante i græsplænen. – Foto: Kai Pfaffenbach/Reuters/Scanpix.

ter med disciplens respekt og hengivenhed. Han hævder nemlig, at modstanderne af det nye forslag kan sammenlignes med mellemkrigstidens ordningsteologer, som er fikseret af en tilfældig kulturbestemt opfattelse af ægteskabet.

Det er imidlertid en sammenligning, jeg ser bort fra og medgiver, at en statskonform ordningsteologi altid er en udfordring. Ikke mindst for en statskirke.

Det meste afgørende spørgsmål er nemlig, om ikke det kønsneutrale vielsesritu-

som bekendt godt være lige, men altså ikke ens.

Og forholder det sig nu ikke sådan, at disse forskelle ikke blot er kulturelt betingede, men "skabte grundforhold"? – for nu at citere Ole Jensen. Og er det nye kønsneutrale vielsesritual så ikke et forsøg på at dekonstruere den givne tilværelse? Og hvem har gavn af det? Er der med andre ord ikke "en væsentlig nuance, der går tabt"? – for nu igen at citere Gjesing.

Elmo Due er teolog og lektor på Pastoralseminariet

kronik

14. MAJ 2012
AF JENS NILSSON, SØREN SKJØDT
OG HENRIK KAUSTRUP

Denne kronik handler ikke om "send flere penge". For måske er der penge nok på anbringelsesområdet? Måske de bare skal fordeles bedre til de rigtige og bedste tilbud? Og måske skal man bare give lederne bedre muligheder for at kunne tage ansvaret og løse opgaverne målrettet og dedikeret, mener dagens kronikører

Socialt arbejde handler om medmenneskelighed

IGENNEM ÅRHUNDREDER har døgninstitutionen eller børnehjemmet været det sted, hvor samfundet har anbragt børn og unge, der har haft så store indlæringsmæssige, psykiske, sociale og følelsesmæssige vanskeligheder (og dermed ofte tillige adfærdsmæssige udfordringer), at deres trivsel og udvikling har været alvorligt truet.

Som udgangspunkt har der historisk set været tre årsager til en anbringelse:

1) Enten har man vurderet, at de vilkår børnene har haft i familien, i daginstitutionen og i skolen ikke har kunnet matche børnenes omsorgs- eller udviklingsbehov.

2) Eller også har man haft med børn og unge at gøre, der ikke har kunnet eller villet tilpasse sig de skiftende standarder for, hvad der har været opfattet som god opførsel.

3) Eller man har ønsket at statuere eksempler på, hvilke former for dårlig opførsel, man som samfund ikke har villet acceptere for at fastholde retsfølelsen i civilsamfundet. I praksis har de tre årsager ofte været i spil samtidig.

Samlet set har man i Danmark siden den første børnelov i 1905 med lovgivningen i hånden ønsket at tilgodese børnenes tarv (og den offentlige ro og orden) ved at tilbyde disse børn og unge et andet sted at bo – eller stille krav om det – i en kortere eller længere periode med støtte og vejledning fra velmenende voksne.

Gennem tiderne, det vil sige, så længe statistikere har opgjort det, har cirka en procent af børn i Danmark været an-

bragt. Og man har brugt mellem 0,5 og 2,5 procent af de samlede sociale udgifter til denne type "foranstaltninger for børn og unge": Fra 60.000 kroner i år 1900 til cirka 13 milliarder kroner i 2011.

Siden kommunalreformen i 2007 har kommunerne haft driftsansvaret for hovedparten af de danske døgninstitutioner, af hvilke der i dag er cirka 135 fordelt over hele landet. Andre tilbud i anbringelsesvirksomheden er private opholdssteder og plejefamilier.

Der er en række begreber, som døgninstitutionen anno 2012 skal tage ydelsesmæssigt afsæt i: inklusion, dokumentation, faglighed og medmenneskelighed.

LAD OS TAGE DET fra en ende af: Den socialpædagogiske ydelse er aktuelt og vil fremover ufravigeligt være koblet til begrebet inklusion.

Inklusion er det forhold mellem individ og fællesskab, hvor problemer i forholdet først og fremmest søges løst gennem forandringer i fællesskabet, men hvor individet har ret til et andet fællesskab, hvis det vurderes at være til den enkeltes bedste.

Døgninstitutionens legitimitet er knyttet til, hvorvidt anbragte børn og unge vil være bedre rustet til at indgå aktivt i samfundslivet, end da de blev indskrevet.

Langt de fleste anbragte børn og unge ønsker mest mulig normalitet i deres liv. Deres drømme går som oftest i retning af "et godt arbejde, en sød kæreste, et godt sted at bo" og så videre.

▼ **Døgninstitutionens legitimitet er knyttet til, hvorvidt anbragte børn og unge vil være bedre rustet til at indgå aktivt i samfundslivet, end da de blev indskrevet.**

Hvis man sammenholder disse fremtidsønsker med døgninstitutionens inklusionsforpligtelser, er det derfor medarbejdernes opgave at kompensere for de anbragte børn og unges vanskeligheder og at medskabe forudsætningerne for, at de anbragte børn og unge kan træne, udvikle, udvide og nuancere de kompetencer, der skal til for, at de (igen) kan blive en aktiv del af samfundet. Og det bliver man blandt andet ved at være i arbejde eller under uddannelse, betale skat og ikke begå kriminalitet.

Sådanne parametre kan sammen med undersøgelser, der viser effekten fra indskrivning af et barn på en døgninstitution til udskrivning, være ledetråde for meningsfulde målings- og dokumentationsaktiviteter.

Den socialpædagogiske faglighed har altid været et spejl på samfundsmæssige værdier og normer. Også på ændringer-

ne i synet på børn og unge. En af bevægelserne er, som i det øvrige samfund, gået fra, at børnene som udgangspunkt skulle tilpasse sig, til at børnene nu som udgangspunkt skal udvikle sig.

Fjernsynsudsendelser har vist, at man nogle steder ser ud til at have glemt de institutionelle forpligtelser, der følger med ændringerne i synet på, hvordan man kan behandle børn og unge.

Børnesynet på anbringelsessteder skal i dag være præget af anerkendelse af barnet (ikke nødvendigvis barnets adfærd) og forståelse for (ikke nødvendigvis accept af) barnets kulturelle udgangspunkt.

Den moderne døgninstitution arbejder i spændet mellem at skabe et internt miljø præget af fællesskab, hjemlighed, fred, tid og rum til at blive klogere og adgangen til og samarbejdet med en række eksterne miljøer med individuelt tilrettede udfordringer, hvis sværhedsgrad er bestemt i et samarbejde mellem barnet, forældrene, anbringende kommune og døgninstitutionen.

Der er for børnenes skyld brug for tilbud, der har fleksible rammer, og et hurtigreagerende og agerende beredskab, som kan skabe gennemtænkte og nænsomme overgange i et barns liv: fra forskellige vilkår og udviklingsfaser i barndom og ungdom til et liv som voksen.

Da det individuelle autoritetsbegreb generelt er under pres i disse år, er der behov for at nytænke, hvordan den professionelle og nødvendige autoritet kan relanceres med et nyt indhold i en ny form. Dels med henblik på at udvikle en

autoritet, der virker fremmende for barnets udviklingsproces, dels for – helt basalt – at leve op til lovgivningen.

Men måske mest af alt, fordi vi ved, at tidligere anbragte ofte har det til fælles, at de fremhæver den betydning, som "kærligt insisterende", autentiske og empatiske voksne, der "blev stående, selvom jeg sagde bøj", eller måske "lærte mig at sige bøj"), har haft for barnets positive udvikling.

LANGT STØRSTEDELEN af medarbejderne på en døgninstitution er enten pædagoger eller lærere. Til den uddannede medarbejders faglige ballast hører – ud over viden om love og regler, konventioner, udviklingspsykologisk og pædagogisk teori med mere – også evnen til refleksion. Dette aspekt er helt centralt i miljøer, der kan omfatte dilemmaer med høj sikkerhedsmæssig risiko.

Døgninstitutionen må derfor give opmærksomhed til og afprøve modeller for, hvordan den enkelte medarbejder kan reproducere sin faglighed. Den moderne døgninstitutionen skal konkret både kunne stå i spidsen for og være en del af det samarbejde, der skal lede til, at målene med en anbringelsesopgave indfries.

Vi ser aktuelt mange idéer til, hvordan døgninstitutionerne tænker samarbejdspartnerskaber og netværk: samarbejde med frivillige organisationer om lektielæsning og særlige mentorordninger, aftaler om praktikpladser og fritidsjob, forsøg med gradvis nedjustering af

takstniveau, i takt med at resultaterne opnås, forsøg med at løse skærpningsopgaver i belastede miljøer, deltidsanbringelser efter behov, samarbejde med idrætsklubber, samarbejde med erhvervsskoler om merit for visse døgninstitutioners forløb, ansvar for STU-forløb, påvisning og afholdelse af matrikelløse løsninger.

Tilbage står imidlertid den kendsgerning, at socialt arbejde handler om medmenneskelighed. Når Sophie Amalie, Martin, Bill og Sulejma har det så svært, at de er truede på deres trivsel og udvikling, og når deres forældre i perioder ikke magter at påtage sig hele ansvaret for opdragelsen af deres børn, så tager andre over.

På døgninstitutionens område vedkender vi os vores historie. Vi insisterer på at ville lære af den. Vi følger også med tiden. Det kræver samfundsmæssigt med- og modspil, både om, hvad der kan være problemet, og hvad der kan være løsningen. Og det kræver åbenhed og dialogisk parathed af ledere og medarbejdere på døgninstitutionerne.

Derfor nytænker vi rammerne og indholdet i samarbejde med dem, der har ansvaret: kommunerne og børnenes forældre – i respekt for dem, det hele handler om: de udsatte børn og unge.

Jens Nilsson er formand for FADD (Foreningen af Danske Døgninstitutioner for børn og unge) og forstander på Den socialpædagogiske døgninstitution Sønderbro. Søren Skjødt er næstformand i FADD og forstander på Godhavn. Henrik Kaustup er konsulent i FADD